

[Jens Chr. Christensen.]

ringen hverken for kornlovens eller rapsordningens vedkommende overhovedet har forsøgt en ajourføring af priserne i henhold til den prisstigning, der har fundet sted. Man kan vel næsten sige, at forslag til lov om en kornordning indeholder en forringelse af den nugældende foderkornsordning.

Endelig kommer dertil også, at det ærede medlem hr. Carl Petersen mener, og det tror jeg, han har uret i, at det kun skyldes det sene efterår, at der er tilsået et mindre areal med brødkorn. Jeg mener, det helt og holdent skyldes, at vi har fået foderkornsprisen op i nærheden af det, der må være dens virkelige pris, dens produktionspris, jeg siger bare i nærheden deraf. Det bevirker, at der bliver tilsået færre tønder land med brødkorn. Når de 2 priser, brødkorns- og foderkornspris, nærmer sig hinanden, er trangen til at avle brødkorn betydelig mindre. Det har vi sagt i adskillige år. Det har nu vist sig, at da vi endelig fik foderkornsprisen op i nærheden af brødkornsprisen, faldt arealstørrelsen for brødkorns vedkommende. På den måde kommer staten til at spare en del penge af det, brødkornsordningen ellers har kostet.

Det må vel være et rigtigt forlangende fra landbrugserhvervet, at den prisstigning, der har fundet sted, og den fortjenstnedgang, der har fundet sted gennem årene, bliver kompenseret. Den høje regering har imidlertid ikke forsøgt gennem oplægget til denne lovgivning at tilgodese landbrugserhvervet. Man skulle næste tro, at landbruget efter regeringens opfattelse skulle være tilfreds med den beløbsramme, den nugældende lovgivning indeholder, idet denne størrelsesorden i vid udstrækning er bibeholdt i de lovforslag, der er blevet fremsat. Lad mig dog minde om, at den højtærede statsminister for få dage siden oplyste, at dansk landbrug gennem fællesmarkedets foranstaltninger alene i indværende år har haft en mindreindtjening på over 200 mill. kr. Mon ikke de fleste også inden for regeringen frygter, at disse forhold forværres, når vi kommer efter 1. april i år?

Der er ingen i dansk landbrug, der ønsker at skulle modtage tilskud eller støtte fra det øvrige samfund, men det skal siges til danske landbrugere, at det ikke er deres egen skyld, at erhvervet er i vanskeligheder. Det

er ikke landbrugets skyld, at der er blevet ført en forfejlet politik her i Danmark gennem den sidste halve snes år. Derfor skal det siges, at landbruget med god samvittighed kan modtage den støtte; det er for øvrigt en støtte, der kan forøges betydeligt uden at overstige de beløb, der indirekte gennem forskellige beskyttelsesforanstaltninger ydes øvrige erhvervsgrupper i vort samfund.

Jeg går ud fra som givet, at den beløbsramme, der er tale om i de foreliggende lovforslag, er fremsat som et forhandlingsgrundlag. Formålet med den lovgivning, vi skal til at gennemføre her eller videreføre her, må under alle omstændigheder være, at landbrugets udøvere i forbindelse med den påtænkte helhedsløsning ligestilles i indtjening med landets øvrige erhvervsgrupper. Hvilken beløbsramme der skal opereres med, er det vanskeligt på stående fod at udtale sig om. Derfor må jeg i allerhøjeste grad beklage, som jeg allerede har gjort, at regeringen ikke i tide har optaget forhandlinger med landbrugserhvervet. Jeg håber, at viljen er til stede hos den høje regering til at gennemføre en lovgivning, der tilgodeser landbrugets vanskeligheder, og at landbruget i indtjening skal ligestilles med den øvrige del af landets befolkning. Er denne vilje til stede, tror jeg på, at der kan skabes et resultat gennem det udvalgsarbejde, vi skal ind i, og jeg kan tilsige venstres velvilje til et sådant arbejde.

H. C. Tøft: Da folketinget i 1961 behandlede landbrugsministerens forslag til lov om afsætning af danske landbrugsvarer og kornloven, gav jeg udtryk for det ønske, som jeg er overbevist om deles af alle, at det ikke skulle blive nødvendigt for os her i folketinget på ny efter lovens udløbstid at gennemføre foranstaltninger for at bistå landbrugserhvervet i en økonomisk vanskelig tid, med andre ord at de afsætningsmæssige og omkostningsmæssige problemer, som landbruget da havde, skulle være blevet mindre.

Vi står imidlertid i dag i en situation, hvor problemerne ikke er mindre, men tværtimod større, og hvor der kun er udsigt til, at det, der vil byde sig fremover, vil forstærke vanskelighederne både omkostningsmæssigt og afsætningsmæssigt. Den